Kolmandamal päewal mõtleb kok: „Ei täna tohi ühtigi puududa; ma tahan aga näha, kes see kawal näppaja on. Nõidust siin muidugi ei ole!“

Waewalt oli ta toitu lauale toonud, waatab weel üle, loeb portsionid ära — õige, mitte ühtigi ei puudu. Korraga kuulukse kloostri wärawas kella tõmbawad, mees jookseb wälja, waatab, wärawa taga põle kedagit, tuleb tagasi, näeb — laua peal jälle üks kaus tühi! Ta pea hakkas ümberkäima niisuguse weidra lou juures. Mitte kolm minutidgi ep olnud ta ära olnud ja siiski oli kellegil aega olnud midagit käpata. See pidi wist üks hoolas ja osaw walwaja olema, kes õiget silmapilk hästi mõistis tähälpanna.

Neljandamal päewal, kui kok juba kõik oli walmis seadnud ja jälle kella helistati, ei läinud ta mitte wälja, waid peitis ennast tuppa warjule, et seal luurata, kas jälle midagist kaduma lähäb, ja kui, kes siis õiete see kawal kelm oleks. Kohe näeb ta kassi aknast sisse kargawad laua peale, sealt ühest waagnast tõmbab tüki lõugu ja pühib siis jälle minema. Nüüd oli aru käes! Sõna lausumatta toob mees jälle uue portsioni asemele ja sellega asi õige.

Wiiendamal päewal aga tahtis hea meelega kaa teada saada, kes kloostri wärawa kella pidi tõmbama. Oli aeg käes, walwas kok wärawa

kõrwas kusagil warjus; korraga näeb ta, et jälle Kiisu see ongi, kes seal kella nööri külge kargab, paar korda helistab ja siis rutuga köögi poole jookseb, kust ta parajaste liha tükiga lõuges wälja tuli, kui munk-kok sinna jõudis. Ta andis seda lugu ülemale teada, kes sest sinurt nalja tundis ja käskis, iga päew ühe osa enam walmis panna, et kass siis keelmatta ühe omale wõiks wõtta. Nõnda tehti kaa.

Kimbuke nalja.

Ühel komponeerial oli palju noota seada ja laskis siis wahest ühest kirjutajast mõne tükki ära kirjutada. Seal juures nimetas ta igakord tükki esimesed sõnad ja aega, milleks kirjutust soowis kätte saada. Nii juhtus ta siis kord ütlema: „Lass' woolada rõemu pisarad — kuni õhtuni kell seitse.“

Abi kurbduse wastu. „See on ometi hale lugu, et meie Karla ühtepuhku nii kurblik on; wanamees taub teda küllalt igapäew kõigest jõust, aga see ei aawita ühtigi!“

Tubli kosija. Pruudi isa: „Hea küll, nu härra, seda ma ei laida! Ometigi ütelge

Eesti-ma rahwa Kalender 1886, lk. 32